μην της το πεις

αποσπάσματα

DREAM TIGERS

Γιάννης Αντάμης

Μην της το πεις,
αποσπάσματα

Σύνθεση εξωφύλλου
και τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2017
www.dreamtigers.gr

Η κοιλάδα πρόθυμη εδέχθηκε τον ζητιάνο στους υγρούς και μαλθακούς κρυψώνες της, όπως δέχεται τόσα κακούργα ερπετά και παράσιτα.

Ανδρέας Καρκαβίτσας, «Ο Ζητιάνος», Ελληνικά Γράμματα 2006

μην της το πεις

δευτέρα

Την πρώτη μέρα την πέρασα ψαχουλεύοντας ντουλάπες και συρτάρια. Βρήκα πολλά ωραία πράγματα. Ύστερα προσπάθησα να φτιάξω μια δεκάδα με τα πιο ενδιαφέροντα ευρήματά μου. Ανάμεσά τους ήταν ένας χάρτης της Νορβηγίας, ένα κουτάκι με κίτρινες πινέζες, ένα βιβλίο με ποιήματα του Ιησού Χριστού, ένα σφυρί που είχε πάνω του κάτι ξεραμένα κοκκινωπά στίγματα, ένα μπλε τετράδιο και άλλα διάφορα – δεν τα θυμάμαι όλα.

Το πιο παράξενο ήταν χωρίς αμφιβολία το τετράδιο. Ήταν ένα κοινό μπλε τετράδιο, όμοιο με αυτά που είχα και εγώ όταν πήγαινα σχολείο. Ήταν καθαρό, καινούριο και αχρησιμοποίητο και δεν θα έμπαινε όχι στη δεκάδα άλλα ούτε και στην χιλιάδα των πιο ενδιαφερόντων ευρημάτων μου, αν λίγο πριν το κλείσω και το πετάξω πίσω στο συρτάρι όπου το είχα βρει, δεν είχα προσέξει πως ο κάποιος είχε αριθμήσει τις σελίδες του με κάτι πολύ μικρά και διακριτικά νούμερα στην άκρη κάτω δεξιά. Αν και το

είχα ξεφυλλίσει ήδη μια φορά άρχισα τώρα να διαβάζω τα νούμερα έχοντας ένα έντονο προαίσθημα πως κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτήν την ιστορία. Πράγματι, ενώ η αρίθμηση από το ένα μέχρι το τριάντα επτά κυλούσε ομαλά και αδιατάρακτα, το ακριβώς επόμενο νούμερο στη θέση του υπήρχε το τριάντα εννιά. Δεν θα μπορούσε να είχε κάποιος σκίσει μια σελίδα, αφού τα νούμερα τριάντα επτά και τριάντα εννιά ήταν γραμμένα στις δυο όψεις του ίδιου φύλλου. Όχι, εδώ κάτι άλλο πιο σκοτεινό και πιο αλλόκοτο συνέβαινε. Έβαλα το τετράδιο πάνω στο κρεβάτι και γύρω του άπλωσα όλα τα άλλα ενδιαφέροντα ευρήματά μου, προσπαθώντας να τα συνδέσω μεταξύ τους και να ξεδιαλύνω έτσι το μυστήριο.

Κάποια στιγμή, χωρίς αλήθεια να το καταλάβω, πρέπει να αποκοιμήθηκα. Είδα κακούς και σιχαμένους εφιάλτες και ξύπνησα δυο φορές μέσα στη νύχτα. Την πρώτη γιατί μια κίτρινη πινέζα καρφώθηκε στην πλάτη μου. Τη δεύτερη γιατί μπήκε μες στο δωμάτιο ο ίδιος ο Χριστός, τράβηξε το βιβλίο με τα ποιήματά του κάτω από το μαξιλάρι μου και

άρχισε να τα απαγγέλει, λες κι ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα εκείνη τη στιγμή στον κόσμο.

01:11

-Γιατί δεν κοιμάσαι;

-Κοιμόμουν, αλλά με ξύπνησε το όνειρο.

-Γιατί δεν κλείνεις τα μάτια σου ξανά, στον ύπνο να επιστρέψεις;

-Φοβάμαι μην το ξαναδώ. Μην έρθει πάλι το όνειρο μέσα και με ξυπνήσει.

-Τι είδες;

-Όχι. Δεν θέλω να σου πω. Σίγουρα, θα γελάσεις.

-Γιατί κανείς σας δεν θέλει να με βλέπει να γελώ; Τόσο κακό πια είναι;

-Δεν ξέρω. Εγώ, πάντως, με τα όνειρά μου δεν θέλω σε βλέπω να γελάς.

-Άραγε, τι φοβάσαι πιο πολύ, το όνειρο ή εμένα;

-Δεν ξέρω. Ίσως το ίδιο και τα δυο.

-Εμένα είδες;

-Ναι.

-Τότε φοβάσαι εμένα.

-Δεν ήσουν μόνος.

-Αλήθεια; Ποιος άλλος ήτανε μαζί;

-Εγώ.

-Τότε φοβάσαι εσένα. Πες μου, τι είναι αυτό που είδες;

-Σε είδα, λέει, να προχωράς, γυμνός και ματωμένος. Και σήκωνες έναν βαρύ σταυρό στους ώμους σου επάνω.

-Αυτό ήταν το όνειρο, λοιπόν; Μα αυτό το βλέπουν όλοι.

-Εσύ επέμενες να πω. Σου το είπα, θα γελάσεις.

-Δεν γελάω. Κι εσύ, πού ήσουν μέσα σε όλα αυτά; Τι έκανες μαζί μου;

-Εγώ ήμουν πάνω στο σταυρό. Γυμνός και καρφωμένος. Μαζί με το βαρύ σταυρό κουβάλαγες κι εμένα.

-Παράξενο. Αυτό εδώ το όνειρο μόνο εγώ το βλέπω.

-Τι πάει να πει αυτό;

-Τίποτα.

-Πως τίποτα; Όλα κάτι σημαίνουν.

-Μην προσπαθείς συνέχεια να εξηγείς τα πάντα. Πάντα θα υπάρχει ένα μυστήριο σε κάθε ερμηνεία. Έλα τώρα, κλείσε τα μάτια και προσπάθησε στον ύπνο να γυρίσεις.

-Φοβάμαι! Και αν το δω ξανά;

-Αν τύχει και το ξαναδείς, μείνε εκεί, στο όνειρο και δες το ως το τέλος! Θα έρθει μια μέρα που θα λες, όνειρο είναι, δεν μπορεί, μα θα είναι η αλήθεια. Θα ψάχνεις να κρυφτείς στον ύπνο σου, μα ο ήλιος θα έχει την κρυψώνα σου για πάντα φανερώσει.

τρίτη

Τη δεύτερη μέρα ασχολήθηκα κυρίως με το ψυγείο. Το άνοιξα το μεσημέρι, μόλις ξύπνησα και σύρθηκα ως την κουζίνα, με μια κίνηση μηχανική, σχεδόν αυτόματη. Πεινούσα και διψούσα υπερβολικά πολύ και ήμουν ικανός να καταναλώσω οτιδήποτε κι αν έβρισκα εκεί μέσα, αδιαφορώντας για την ημερομηνία λήξεως που θα συναντούσα επάνω στη συσκευασία του. Άλλωστε, η μόνη αντίληψη που είχα για τον χρόνο ήταν πως βρισκόμουν μες στο κατακαλόκαιρο, αφού η ζέστη ήταν ανυπόφορη, κάποιας χρονιάς στο δεύτερο μισό της δεύτερης δεκαετίας του εικοστού πρώτου αιώνα, αφού η ταυτότητά μου έλεγε πως είχα γεννηθεί το 1975 και η φάτσα που αντίκριζα στον καθρέφτη όταν ξυπνούσα ανήκε σε κάποιον που είχε μόλις περάσει τα σαράντα.

Στο ψυγείο, λοιπόν, βρήκα γιαούρτια, μουστάρδα, διάφορα αλλαντικά, μια μισοφαγωμένη τούρτα γενεθλίων – τα ήδη χρησιμοποιημένα χρωματιστά

κεράκια της βρίσκονταν ακόμα μέσα στο κουτί, κρύο νερό, μια ικανή ποσότητα από μπύρες σε μπουκάλια, ένα πράσινο τάπερ που το άνοιξα, είδα το ακόμα πιο πράσινο και απροσδιόριστο περιεχόμενό του και αμέσως το έκλεισα ξανά, ροδάκινα, ντομάτες και κάτι έναν ακόμα καρπό που δεν τον είχα ξαναδεί και έμοιαζε στην όψη με μήλο και στη γεύση με ερωτική απογοήτευση.

Έφαγα ένα γιαούρτι, ήπια μια μπύρα και ύστερα ασχολήθηκα για λίγη ώρα με την τούρτα γενεθλίων. Η τούρτα φαινόταν πως είχε πολύ προσεκτικά κοπεί σε οκτώ ισοδύναμα κομμάτια, εκ των οποίων μες στο κουτί είχαν απομείνει τα τέσσερα. Ήταν ακόμα φρέσκια και αρκετά γευστική, αλλά προτίμησα να την αφήσω για αργότερα και προτίμησα να βρω την ηλικία του εορτάζοντα και ενδεχομένως ιδιοκτήτη του σπιτιού. Τα δυο χρωματιστά κεράκια αντιστοιχούσαν σε δυο νούμερα: το μπλε στο 2 και το κόκκινο στο τέσσερα. 24 ή 42 σκέφτηκα και αποφάσισα να μελετήσω περισσότερο τη διακόσμηση του σπιτιού, προκειμένου να δω σε ποια από τις δύο ηλικίες ταιριάζει περισσότερο.

Την ώρα, όμως, που έκλεινα το κουτί για να το βάλω ξανά πίσω στο ράφι του, πρόσεξα ότι στο πλάι του υπήρχε ακόμα ένα κεράκι, επίσης καμένο και αυτό και βουτηγμένο μέσα στη σαντιγί της τούρτας. Το τρίτο αυτό κεράκι που ήταν μωβ είχε το σχήμα του αριθμού 7. Οι εναλλακτικές τώρα της ηλικίας του οικοδεσπότη μου ήταν περισσότερες: 247 ή 274 ή 427 ή 472 ή 724 ή 742. Παράξενο, πολύ παράξενο. Ποιο ανθρώπινο ον μπορεί να ζήσει τόσα χρόνια και να έχει ακόμα φίλους ζωντανούς για να γιορτάζει μαζί τους τα γενέθλια του; Θα μπορούσε να ήταν ένα λάθος, που έγινε εκ παραδρομής, μια φάρσα των φίλων, ένα αστείο. Έβαλα ξανά στη θέση της την τούρτα και έκλεισα το ψυγείο. Τα κεράκια όμως τα κράτησα, τα ξέπλυνα στο νεροχύτη, τα σκούπισα και τα τοποθέτησα, με τυχαία σειρά, επάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Αργότερα, το βράδυ, κοιτώντας τις φωτογραφίες που ήταν κρεμασμένες στους τοίχους του σπιτιού μού ήρθε ξαφνικά κάτι σαν επιφοίτηση. Έτρεξα ξανά στο ψυγείο, πήρα ένα από τα κομμάτια της τούρτας και το έβαλα σε ένα πιάτο και πάνω του κάρφωσα τα

τρία κεράκια έτσι που να σχηματίζουν τον αριθμό 274 και τα άναψα. Φύσηξα αμέσως και τα έσβησα. Περίμενα λίγο και αφού δεν συνέβη τίποτα, επανέλαβα την ίδια διαδικασία με τους αριθμούς 742 και 427. Στην τέταρτη προσπάθεια, κι ενώ το φυτίλι των κεριών σιγά-σιγά εξαφανιζόταν, σχημάτισα τον αριθμό 247. Τα άναψα ξανά και σβήνοντάς τα αμέσως με την εκπνοή μου, είδα τότε τα φώτα στο σπίτι να τρεμοσβήνουνε και άκουσα ένα τρίξιμο, σαν να ανοίγει μία πόρτα, που είχε παραμείνει για αιώνες ερμητικά κλειστή.

Ανέβηκα διστακτικά στον δεύτερο όροφο και είδα πως το μόνο δωμάτιο που είχα βρει την πρώτη μέρα κλειδωμένο ήτανε πια στη διάθεσή μου. Έριξα μια ματιά. Ήταν τελείως σκοτεινό, αλλά για κάποιον λόγο έμοιαζε λιγότερο ακατοίκητο από τα υπόλοιπα δωμάτια που είχα ήδη εξερευνήσει. Ήμουν πολύ περίεργος. Ήταν όμως ήδη αρκετά αργά και είχα πολύ νυστάξει. Έκλεισα την πόρτα προσεκτικά ξανά και χαρούμενος και ικανοποιημένος που ήξερα με τι ακριβώς θα ασχολούμουν την τρίτη μέρα των

διακοπών μου, έτρεξα αμέσως στο κρεβάτι μου και ξάπλωσα.

02:42

-Θα φύγω.

-Όλο τα ίδια λες και όλο μαζί μας μένεις. Κατάλαβέ το, δεν έχεις πουθενά να πας. Θα μείνεις ως το τέλος.

-Ποιο τέλος; Σας βαρέθηκα. Όλο νομίζω κάθε βράδυ πως κάπου ότι φτάνουμε και το επόμενο πρωί όλα ξανά αρχίζουν. Κανείς σας δεν το βλέπει αυτό; Δεν το καταλαβαίνετε; Δες πώς κοιμούνται τα συνανθρωπάκια σου, μακάρια και ειρηνικά, γύρω από τη σκιά του!

-Σώπασε κι έτσι μη μιλάς! Κανείς δεν σε ανάγκασε να τον ακολουθήσεις. Εσύ ειδικά μονάχος σου κι απρόσκλητος μάς ήρθες. Αν βρεις κάτι καλύτερο, να ξέρεις, δεν θα σε εμποδίσουμε.

-Υπάρχει το καλύτερο. Το ξέρω και το ξέρετε.

-Εκείνος είναι το καλύτερο. Και μίλα λίγο πιο σιγά! Μπορεί να τον ξυπνήσεις.

-Αν ήταν το καλύτερο αυτός, τώρα δεν θα κοιμόταν. Όταν εγώ ξαπλώνομαι, νιώθω από τη γη αγκάθια

πραιτοριανούς την πλάτη να μου σκίζουν. Αυτός κάτω στο χώμα ακουμπά και είναι σαν να πλαγιάζει τρυφερά στην κάμαρα του Ηρώδη.

-Αφού χωρίς αίτια ξαγρυπνάς, δεν κάθεσαι στη θέση μου, να κλέψω λίγο ύπνο;

-Το βλέπεις; Αυτό σας νοιάζει μόνο. Ο ύπνος και όχι το όνειρο. Δεν είστε, σαν κι εμένα, μαχητές και ούτε ποτέ θα γίνεται.

-Αν ήθελα να γίνω μαχητής, άλλους θα ακολουθούσα.

-Και τι θα ήθελες να γίνεις δηλαδή; Αλήθεια, μήπως ξέρεις;

-Ξέρει εκείνος.

-Και τότε, τι περιμένει να στο πει; Να μεγαλώσεις πρώτα;

-Εκείνος έχει σχέδιο κι εγώ έχω εκείνον.

-Κι αν κάνει λάθος τελικά; Κι αν δεν υπάρχει σχέδιο; Κι αν όλα είναι στο κεφάλι του κι εκείνος στο δικό μας; Κι αν πέσεις καμιά νύχτα ανάσκελα και δεν υπάρχει ουρανός πάνω να σε σκεπάζει; Κι αν σηκωθείς το άλλο πρωί και δρόμος κάτω από τα πόδια σου δεν βρίσκεται πίσω για να σε φέρει;

-Πίσω που;

-Πίσω σε αυτά που άφησες.

-Τα έχω ξεχάσει όλα αυτά. Για αυτό και δεν μου λείπουν. Γνωρίζω μόνο ότι πάω μπροστά και αυτό τώρα μου φτάνει.

-Στην έρημο ποιος ξέρει πού είναι το μπροστά; Νομίζεις ότι προχωράς κι όμως πλανιέσαι μες στην πλάνη σου και δεν αλλάζεις θέση.

-Κι εσύ, τι κάνεις;

-Εγώ σκέφτομαι, φωνάζω, αμφισβητώ. Τώρα είμαι εδώ, γιατί έτσι το θέλησα. Αύριο μπορεί να ψάχνω φορτηγό στης Τύρου το λιμάνι. Και ίσως, σε δυο φεγγάρια από σήμερα, να κολυμπάω στη ρακή, ίσως να ξεκαρδίζομαι με την ανάμνησή σας.

-Που; Μες στην κοιλιά του κύτους;

-Κι εκεί ακόμα, αν μου στραβώσει η τύχη μου. Εμένα δεν με νοιάζει. Εγώ δεν κουβαλώ καμιά βαριά αποστολή στην πλάτη μου και ούτε λαχτάρησα ποτέ τον κόσμο να αλλάξω. Εγώ και τη σκιά μου ακόμα, αν θέλω, μπορώ να την ξεφορτωθώ.

-Αν συνεχίσεις έτσι, αυτή στο τέλος θα σε βαρεθεί και θα σε παρατήσει. Ξέρεις, θυμάμαι κάποτε παλιά,

στην ξεχασμένη μου ζωή, είχα γνωρίσει κάποιον που επαίτης αδικοτριγύρναγε πλάι στην Τιβεριάδα, και αντάλλασσε τις ιστορίες του για λίγα αποφάγια. Του έδωσα να στραγγίξει το παγούρι μου κι εκείνος τότε ξεκίνησε να μου παραμιλά για ένα παράξενο νησί, κάπου στις άσπρες θάλασσες, που το είχε, όπως έλεγε, ο ήλιος για φωλιά του. Πέρασαν άνθρωποι πολλοί από το βράχο εκείνο και μάταια παλέψανε να απλώσουν τη σκιά τους. Όμως στου ήλιου το νησί καμιά σκιά ποτέ δεν το κατάφερε πάνω του να φυτρώσει. Γιατί μπορεί να είναι το φως που φτιάχνει τη σκιά, αλλά καμιά σκιά μέσα στο φως το ίδιο δε χωράει. Εγώ το φως μου, πάει πια, το διάλεξα, όπως το διάλεξες κι εσύ, μα η ψυχή η αχόρταγη δεν σε αφήνει κοντά του να ησυχάσεις. Μπορεί μια μέρα, έστω και κάποιοι από εμάς, να γίνουμε ένα με το φως και ίσως τότε να χάσουμε για πάντα τη σκιά μας. Μα εσύ, όσο καιρό τα μάτια σου πεισματαρνούνται τον ήλιο τους στα μάτια να κοιτάξουν, θα σέρνεις τη σκιά ξοπίσω σου σαν καταδικασμένος.

-Μπορεί ο ήλιος ο δικός μου ακόμα να μην άναψε.

-Μη μιλάς!

-Γιατί; Δεν τα αντέχεις άλλο πια τα λόγια μου;

-Πάψε, σου λέω, και άκου! Οι φωνές! Έρχονται!

τετάρτη

Την τρίτη μέρα ξύπνησα με μια έμμονη σκέψη πως έχω κάτι να κάνω πολύ συγκεκριμένο. Κάτι που είχα ίσως αφήσει στη μέση την προηγούμενη βραδιά. Όσο και αν το προσπάθησα, δεν κατάφερα να θυμηθώ και έτσι πέρασα τη μισή μέρα παρέα με αυτήν την σκέψη κι άλλες εξίσου έμμονες να κοιτάζουμε μέσα από τις κουρτίνες τον έρημο έξω δρόμο. Ήταν καλοκαίρι κι η πόλη είχε αδειάσει, αλλά και πάλι μου φαινόταν αρκετά παράξενη αυτή η ερημιά. Πώς ήταν δυνατόν επί τόσες ώρες να μην μπορούσα να δω ούτε έναν άνθρωπο ούτε ένα αυτοκίνητο να περνάει από μπροστά μου. Μήπως είχε κάτι συμβεί εκεί έξω; Κάποια μεγάλη καταστροφή ή κάποιο είδος αποκάλυψης; Το απόγευμα, κάποια στιγμή, δεν άντεξα και άνοιξα το παράθυρο, μήπως κι ακούσω κάποιον ήχο παρηγορητικό, που να μου λέει ότι δεν είμαι ο τελευταίος επιζών σε αυτόν τον κόσμο. Τίποτα απολύτως. Μονάχα το θρόισμα των δέντρων έτσι

όπως τους ανακάτευε τα κλαδιά ο ζεστός αέρας. Πέρασα άλλη μία ώρα ικετεύοντας σχεδόν την τύχη μου να ακούσω μια φωνή που να με συνεφέρει. Που να με διαβεβαιώσει ότι όλα καλά, βαστάει ακόμα η ανθρωπότητα, άρα κι εγώ μπορώ ακόμα να κρύβομαι από αυτήν μέσα σε αυτό το σπίτι. Στο τέλος, είχε αρχίσει να νυχτώνει πια, η απελπισία με είχε πια κυριεύσει κι ούτε που το κατάλαβα πως άνοιξα το στόμα μου και φώναξα: «Είναι κανένας εκεί έξω;»

Σχεδόν αμέσως, σαν να ήταν της φωνής μου ο αντίλαλος, ακούστηκε απέξω μια άλλη ερώτηση: «Είναι κανένας εκεί μέσα;»

04:37

-Πρέπει να γυρίσουμε. Σε λίγο οι άλλοι θα ξυπνήσουν και έτσι και δουν πως λείπουμε, ποιος ξέρει τι θα σκεφτούνε πάλι.

-Λίγο ακόμα. Δεν ακούς; Πλησιάζουμε.

-Έπρεπε να περιμένουμε. Δεν είναι δουλειά δική μας να νυχτοαναζητούμε αόρατες φωνές.

-Εμείς τις ακούσαμε, εμείς πρέπει πρώτοι και να τις βρούμε.

-Εσύ τις άκουσες. Εγώ, αν δε με ξύπναγες, θα άκουγα ακόμα το όνειρό μου.

-Ντρέπεσαι για τα όνειρά σου και όταν εκείνος σε ρωτά τι βλέπεις, εσύ πάντα με ψέματα απαντάς. Σε έχουνε όλοι καταλάβει.

-Κι εκείνος;

-Εκείνος ξέρει.

-Τότε, γιατί με ρωτάει;

-Για να σε δοκιμάσει, ανόητε. Ακόμα δεν το έπιασες πώς πάει το παιχνίδι. Εμείς πάντα τον πιστεύουμε κι εκείνος παντού μας δοκιμάζει. Δίκαιο, ε;

-Δεν ξέρω πια τι είναι δίκαιο και τι όχι.

-Ξέρεις γιατί; Γιατί η πίστη και τα ωραία λόγια δεν αρκούν. Χρειαζόμαστε κανόνες.

-Χρειαζόμαστε εκείνον.

-Εκείνον και κανόνες. Εκείνος δεν θα βρίσκεται για πάντα ανάμεσα μας.

-Είναι φορές που μας μιλά και δεν καταλαβαίνω τίποτα, μα δεν τολμάω να ζητήσω εξηγήσεις.

-Για αυτό σου λέω, όταν εκείνος φύγει από εδώ, θα έχουν μείνει πίσω του οι κανόνες για να τον ερμηνεύουν. Κι εμείς για να εξηγούμε στον κόσμο τους κανόνες.

-Και όταν θα φύγουμε κι εμείς;

-Εμείς θα υπάρχουμε για πάντα. Θα ζούμε μέσα από τους κανόνες, όπως κι εκείνος τώρα υπάρχει μέσα από εμάς.

-Κουράστηκα. Δυο ώρες τώρα σκοταδοψηλαφούμε και όλο μου λες πως πλησιάζουμε, μα κάθε που νιώθω πως αγγίζω τις φωνές, αμέσως πάλι νομίζω πως τις χάνω.

-Είμαστε κοντά. Πρέπει να τις βρούμε πριν σηκωθούν οι άλλοι. Πριν από εκείνον.

-Φοβάμαι. Είμαστε δυο και αυτοί ακούγονται χιλιάδες. Πώς γίνεται μαζί τους να τα βάλουμε;
-Δεν θα τα βάλουμε με κανέναν. Θα τους μιλήσουμε. Θα τους κάνουμε να μας ακολουθήσουν. Θα μας πιστέψουν, όπως κι εμείς πιστέψαμε εκείνον. Κοίτα αυτά τα βράχια! Άκου εκείνη τη σπηλιά! Από εκεί μέσα έρχονται τα λόγια τους. Ήδη κάποιες κουβέντες τους μπορώ να τις διαβάσω.
-Τι λένε;
-Δεν ξέρω. Δεν βγάζω νόημα. Λέξεις ριγμένες η μια πάνω στην άλλη. Δεν έχουν δύναμη. Μια να τραβήξεις και ύστερα σωριάζονται οι υπόλοιπες στο χώμα.
-Και αν πέσουν πάνω μας;
-Το χώμα είμαστε εμείς. Μα όποτε θέλουμε, δακρύζουμε, ιδρώνουμε, γινόμαστε και λάσπη. Θα πιάσουμε μια λέξη από ψηλά, προσεχτικά και φρόνιμα. Και ύστερα βλέπουμε.
-Δεν θέλω να έρθω μαζί σου στη σπηλιά. Αλλά, κι εδώ να μείνω μόνος μου, φοβάμαι.
-Μείνε εδώ, μίλα στον εαυτό σου και περίμενε! Θα δεις, δεν θα αργήσω.

-Μένω και μου μιλάω. Βλέπω το σύντροφο μες στη σπηλιά να χάνετε αναζητώντας των ξένων τις φωνές και μένω πίσω μόνος μου με τη δική μου τη φωνή να μου ψευτοκρατάει παρέα. Και τώρα που δεν απέμεινε πέρα από τη μαύρη ερημιά και το αδειανό σκοτάδι κανείς να με ακούσει, τρομάζω με ετούτη την παράξενη φωνή, έτσι όπως δικιά μου άλλα και τόσο άγνωστη στα αυτιά μου ανεβαίνει. Τι γυρεύω στο κατώφλι της σπηλιάς; Τι είναι αυτό που ψάχνω; Τι έχουνε να μου πουν των άλλων οι φωνές, αν δεν μπορώ ακόμα με τη δική μου να ταιριάξω; Τι αναζητώ στης γης την ερημιά και αφήνω την έρημο μου μέσα βουβή και ανεξερεύνητη; Να ανακαλύψω τι ζητώ στου κόσμου το σκοτάδι, όταν στη μέσα νύχτα μου βήμα να κάνω δεν τολμώ; Όσο μονάχος μου μιλώ, τόσο πιο μόνος γίνομαι. Για αυτό σιωπώ και μένω να κοιτάζω τη σπηλιά. Κοιτώ και βλέπω ξανά τον σύντροφο να βγαίνει. Δεν επιστρέφει νικητής, αλλά κυνηγημένος. Κάτι φωνάζει, κάτι θέλει να μου πει, μα οι λέξεις του σκορπίζουνε στο δρόμο. Τι λέει; Τι λες;

-Λάθος, λάθος… Τρέξε μαζί μου, τρέξε γρήγορα και μην κοιτάξεις πίσω! Έρχεται!

πέμπτη

Την τέταρτη μέρα αποφάσισα να βγω από το σπίτι επιτέλους. Περίμενα υπομονετικά να πέσει ο ήλιος κι όταν είδα να απλώνεται η σκιά επάνω στο μπαλκόνι μου, φόρεσα το παπούτσια μου και κατέβηκα στον δρόμο.

Για δυο ώρες περίπου περιπλανιόμουνα στη γειτονιά. Είχα την αίσθηση ότι διέσχισα μια αρκετά σημαντική απόσταση, αλλά έτσι όπως έμοιαζαν όλα τα σπίτια μεταξύ τους, το μόνο που κατάφερα είναι να κάνω κύκλους γύρω από την αφετηρία μου. Επίσης δεν βοηθούσαν καθόλου τα ονόματα των δρόμων, που ήταν όλα ονόματα δέντρων και λουλουδιών, τα οποία έτσι κι αλλιώς αδυνατώ να ξεχωρίσω. Τελικά βρήκα μία Οδό Σκύλου, που πέρα από το όνομα διέφερε πολύ από τις άλλες κάθετες και παράλληλες οδούς, αφού ήταν η μόνη που είχε κάποια ανοιχτά μαγαζιά και κόσμο που μπαινόβγαινε σε αυτά. Την ακολούθησα.

Περπάτησα μέχρι που με έβγαλε σε ένα αδιέξοδο. Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου. Από την άλλη το ήξερα ότι δεν ήταν δυνατό να βαδίζω έτσι εις το διηνεκές. Άλλωστε, είχε για τα καλά νυχτώσει και αν ήθελα να βρίσκομαι εγκαίρως στο κρεβάτι μου, έπρεπε να γυρίσω. Όμως ακόμα δεν ένιωθα καθόλου κουρασμένος.

Στο τέλος της Οδού Σκύλου υπήρχε ένα άσπρο σπίτι με μια επιγραφή απέξω που έλεγε: «Σκακιστική Λέσχη». Η πόρτα ήτανε μισάνοιχτη. Την έσπρωξα και μπήκα.

Μέσα υπήρχε ένας μόνο άνθρωπος. Καθόταν σε ένα από τα τραπέζια και είχε μπροστά του μια σκακιέρα που περίμενε. «Θα παίξεις μαζί μου, ξένε;» με ρώτησε ο άγνωστος. Κάθισα απέναντι του και μου έκανε νόημα να διαλέξω εγώ τα πιόνια με τα οποία θα ήθελα να παίξω. Όλα τα πιόνια ήταν άσπρα ή έτσι τουλάχιστον μου φάνηκαν εκεί μες στο ημίφως. Του το επισήμανα, αλλά αυτός μου φώναξε: «Διάλεξε, ξένε! Επιτέλους, διάλεξε!»

Ξεκινήσαμε να παίζουμε, αλλά σχεδόν σε κάθε δεύτερή μου κίνηση ο αντίπαλός μου έβγαζε κάτι πολύ ενοχλητικές κραυγές που με αναστάτωναν, ενώ με πιτσιλούσε με τα σάλια: «Αυτό είναι δικό μου, ξένε!», «Παίζε με τα δικά σου, ξένε!», «Μην ακουμπάς τα πιόνια μου, ξένε!». Βαρέθηκα.

Πέταξα κάτω το βασιλιά μου και σηκώθηκα. «Αυτός είναι ο δικός μου ο βασιλιάς, ξένε!», μου φώναξε για ακόμα μια φορά ο αντίπαλος μου. Γύρισα, άρπαξα το ξαπλωμένο πιόνι και του το κάρφωσα στο μάτι του.

Ενώ έφευγα τον άκουγα να μουρμουράει: «δεν βλέπω, ξένε.. Περίμενε! Μείνε λιγάκι ακόμα να με βοηθήσεις να τα μαζέψω, να τα τακτοποιήσω όλα στα κουτάκια τους. Μείνε και αν παίξουμε αύριο ξανά, σου το υπόσχομαι, θα είμαι εγώ ο ξένος.»

09:20

-Ποιο είναι το όνομά σου;

-Το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά -μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου…

-Ποιο είναι το όνομά σου;

-Λεγεώνα είναι το όνομά μου, γιατί είμαστε πολλοί.

-Από πού έρχεσαι;

-Από το πουθενά. Τη νύχτα ζω στα μνήματα, τη μέρα κρύβομαι στον κόσμο. Εγώ μένω εδώ. Εσείς είσαστε επισκέπτες.

-Γιατί έχεις σίδερα στα χέρια σου;

-Δεν ξέρω.

-Γιατί είναι το πρόσωπό σου ματωμένο;

-Δεν θυμάμαι. Το δικό σου γιατί είναι τόσο καθαρό; Τι γυρεύεις γιε του ανθρώπου; Καμιά δουλειά εδώ δεν έχεις. Σήκω και φύγε!

-Θα φύγω, σου το υπόσχομαι. Μα πρώτα θα μιλήσουμε.

-Δεν έχουμε τίποτα να πούμε. Άφησε με! Άφησε μας ήσυχους!

-Δεν είσαι ήσυχος. Ξύπνησες τους συντρόφους μου.

-Έπρεπε να το κάνω. Εσύ μόνο να τους κοιμίζεις ξέρεις.

-Τους φοβίζεις.

-Ρώτα τους να σου πουν ποιον από τους δυο μας φοβούνται περισσότερο!

-Θα το κάνω. Δεν ήρθε η ώρα ακόμα.

-Όλο τα ίδια λες. Αν δεν αρχίσεις να αλλάζεις, γρήγορα θα σε βαρεθούνε.

-Εσύ για αυτό αλλάζεις διαρκώς. Φοβάσαι μήπως γίνεις βαρετός;

-Δεν φοβάμαι τίποτα. Και δεν αλλάζω. Κάθε στιγμή είμαι και ένας άλλος, γιατί μέσα μου υπάρχουνε πολλοί. Εσύ είσαι μόνος.

-Όλοι μας μόνοι είμαστε. Και όλοι αυτοί που έχουνε φωλιάσει μέσα σου, ο καθένας τους είναι και ένας μόνος.

-Λες ψέματα. Εμείς έχουμε ο ένας τον άλλο. Για αυτό ήρθαμε ως εδώ. Για αυτό δεν πρόκειται να φύγουμε ποτέ.

-Δεν ήρθατε. Κάνεις δεν ήρθε από μόνος του. Κάποιος τους κάλεσε και ήρθαν. Εσύ προσκάλεσες τους δαίμονές σου και τώρα δεν ξέρεις πώς να τους πεις να φύγουν.

-Γιατί να φύγουν; Εδώ είναι το σπίτι τους.

-Το σπίτι αυτό θα σωριαστεί στο χώμα κάποτε και ο άνεμος θα το σκορπίσει. Μέχρι τη μέρα εκείνη, όμως, ο νοικοκύρης θα έχει χαθεί μέσα στους καλεσμένους του. Θα έχει ξεχάσει πως είναι αυτός ο κύριος του σπιτιού, όπως κι εσύ έχεις τώρα ξεχάσει το όνομά σου. Ποιο είναι το όνομά σου;

-Το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου…

-Ποιο είναι το όνομα σου, άνθρωπε;

-Λεγεώνα είναι το όνομά μου, γιατί είμαστε πολλοί. Τι δουλειά έχεις εσύ με μας; Σε εξορκίζουμε να μη μας βασανίσεις!

-Τι περισσότερο έχω εγώ στα βάσανά σου να προσθέσω; Από εσένα να αφαιρέσω μονάχα μπορώ.

-Μην το κάνεις! Μάζεψε τους συντρόφους σου που τρεμοκρύβονται πίσω από τη σκιά σου και φύγετε αμέσως από εδώ!

-Θα φύγουμε, αλλά θα έρθεις κι εσύ μαζί μας. Μα πρώτα πρέπει να σε καθαρίσουμε, γιατί αν σε δουν, έτσι όπως είσαι τώρα, δεν θα σε αφήσουν ούτε καν τις πύλες της Σιών να πλησιάσεις.

-Δεν θέλω να Σιών δεν θέλω γιατί αν σε δουν μαζί μαζί μας εσύ!

-Πρόσεξε τη γλώσσα σου. Δεν φτάνει να μιλάς. Πρέπει και οι άλλοι να μπορούν να σε καταλαβαίνουν.

-Οι άλλοι μαζί μας εσύ δεν θέλω να μιλάς τη γλώσσα να μιλάς!

-Μην προσπαθείς με λέξεις τον κόσμο να τρομάξεις! Βρες ιστορίες να τους πεις και οι λέξεις θα έρθουνε μετά μονάχες τους.

-Με λέξεις μαζί μας τον κόσμο να μιλάς θα έρθουνε με λέξεις!

-Θα σου πω εγώ μια ιστορία και αν δε σου αρέσει, τότε σηκώνομαι και φεύγω. Ήταν κάποτε ένας άνθρωπος που ήθελε να γίνει βασιλιάς. Ήταν όμως φτωχός και ασήμαντος και δεν μπορούσε ούτε την εύνοια των γειτόνων και των συγγενών του να κερδίσει. Κι έφυγε από το σπίτι του και άρχισε παντού να ταξιδεύει, μήπως και βρει πάνω στη γη μια χώρα που να τον θέλει για ηγέτη της. Μα από όπου και αν περνούσε, όλοι τον είχανε μονάχα για παλιάτσο και αφού του κάνανε φριχτά μαρτύρια για να κακογελάσουν, στο τέλος πάντοτε τον διώχνανε. Εκείνος, όμως, δεν τα παρατούσε και συνέχιζε να προχωρά ονειροαναζητώντας, βέβαιος πως κάπου υπήρχε ένα ορφανοβασίλειο για να τον περιμένει. Περάσανε τα χρόνια και μαζί τους ολόκληρη η γη πέρασε κάτω από τα πόδια του ανθρώπου. Μέχρι που κάποτε τα βήματά του τον φέρανε πίσω ξανά στο σπίτι του. Ο δρόμος όμως και η ζωή τον είχανε τόσο πολύ αλλάξει, που δεν βρέθηκε κανείς δικός του άνθρωπος να τον αναγνωρίσει. Και αντί για τον

εξόριστο τρελό στο πρόσωπό του είδανε τον αρχηγό που θα τους λύτρωνε, λέει, από τους ληστές και τα θηρία που τους ρημάζανε τον τόπο. Τους είχε φανεί άνδρας σοφός και δυνατός, έτσι όπως του κόσμου οι πληγές και οι προθέσεις των ανθρώπων τον είχανε σμιλέψει. Μα όταν αυτός άρχισε να δίνει διαταγές κι ευθύνες να μοιράζει, εκείνοι να τον καταλάβουν δεν μπορούσανε και όλο ζητούσαν εξηγήσεις, αφού κάθε του νέα λέξη έμοιαζε διαρκώς να αναιρεί την προηγούμενη. Λες και είχαν όλης της γης οι μισθοφόροι στρατοπεδεύσει μέσα του και με όρκους και απειλές πάλευε ο καθένας του στρατεύματος να αναλάβει τη διοίκηση. Είπανε τότε οι άντρες του χωριού στα δυο να τον ανοίξουν, μήπως και βρουν τον στρατηγό ανάμεσα στους στρατιώτες μέσα του και τον ελευθερώσουν. Και οι γυναίκες έτρεξαν στα σπίτια τους για να τους φέρουνε μαχαίρια. Και μόλις γέμισαν όλοι με σίδερο τα χέρια τους, ξεκίνησαν το σώμα του να κομματιάζουν. Μα αφού τον κόψανε σε εκατό και έντεκα κομμάτια, είδαν πως τίποτα δεν υπήρχε μέσα του καλό και ωφέλιμο για αυτούς και το χωριό τους.

Και θύμωσαν που είχαν έτσι είχαν γελαστεί και καταράστηκαν τον ψευτοβασιλιά που ήρθε για να τους ξεγελάσει. Μα, ωστόσο, από τους ληστές και τα θηρία γλυτώσανε για πάντα, αφού στο μεταξύ τους είχε κάνει η σφαγή θηριοληστές χειρότερους. Και τότε άρχισαν να ρημάζουν πρώτα τα γειτονικά χωριά και ύστερα κατέβηκαν στις πόλεις και κάπως έτσι συνεχίσανε, ώσπου τον κόσμο ολόκληρο τον έπνιξαν στο αίμα και στο δάκρυ.

-Τέλειωσες, γιε του ανθρώπου;

-Εγώ δεν έχω τέλος και αρχή, μα εσένα έφτασε η ώρα σου.

-Νίκησες, μα πριν σηκώσεις τη φωνή σου πάνω μας, άφησε, σε ικετεύουμε, να σου ζητήσουμε μια τελευταία χάρη!

-Σε ακούω.

παρασκευή

Την πέμπτη μέρα όσο και αν το ήθελα να βγω ξανά μια βόλτα, προσπάθησα να καταπιέσω την επιθυμία μου, αφού φοβόμουν ότι δω στον δρόμο τον χθεσινό μου αντίπαλο να τριγυρνά με το ξύλινο πιόνι ακόμα καρφωμένο στο μάτι του. Έτσι άρχισα να περπατώ μέσα στο σπίτι, να μπαινοβγαίνω σε όλα τα δωμάτια και να προσπαθώ να ανακαλύπτω πράγματα που τις προηγούμενες μέρες μού είχαν διαφύγει. Κάποια στιγμή, περνώντας από την κουζίνα, είδα στο τραπέζι ένα κομμάτι τούρτας με τρία χρωματιστά κεράκια καρφωμένα πάνω του. Κάθε κεράκι αντιπροσώπευε ένα νούμερο και έτσι όπως ήταν τοποθετημένα σχημάτιζαν τον αριθμό 247. Απέκλεισα το ενδεχόμενο να επρόκειτο για τούρτα γενεθλίων, αφού από όσο ήξερα ήταν αδύνατον ένας άνθρωπος να ζήσει τόσα χρόνια, πόσο μάλλον να έχει ακόμα φίλους ζωντανούς που να γιορτάζουνε μαζί τα γενέθλιά του. Ξανακοιτάζοντας το νούμερο πιο προσεκτικά, παρατήρησα ότι ενώ το

2 και το 4 σχεδόν ακουμπούσαν το ένα πάνω στο άλλο, ανάμεσα στο 4 και στο 7 υπήρχε μια μικρή απόσταση. 24 εβδόμου, σκέφτηκα. 24 Ιουλίου. Τι να σήμαινε, άραγε, αυτή η ημερομηνία;

Έτσι για αστείο, έψαξα, βρήκα έναν αναπτήρα, άναψα τα κεράκια κι αμέσως με ένα φύσημα τα έσβησα. Αυτό που ακολούθησε ακόμα αδυνατώ να το πιστέψω. Όλα τα φώτα του σπιτιού άρχισαν να αναβοσβήνουν ρυθμικά, κι ενώ ένιωθα κάτω από τα πόδια μου το δάπεδο να τρέμει, σαν να γινότανε σεισμός ή μάλλον σαν να επρόκειτο να ξεκολλήσει από τη γη και να εκτοξευτεί στο σύμπαν, άκουσα από τον πάνω όροφο το τρίξιμο μιας πόρτας

10.55

-Δεν ξέρετε τι λέτε. Δεν νιώθετε τι κάνετε. Δεν θέλετε να δείτε. Δεν σας αξίζουνε τα ίδια σας τα μάτια. Έχετε όλοι τρελαθεί!

-Και γιατί να είμαστε οι τρελοί όλοι εμείς και μόνος εσύ ο γνωστικός.

-Γιατί εγώ ακούω, βλέπω και πιστεύω.

-Κι εμείς πιστέψαμε, αλλά με κάποιους όρους.

-Και πότε πειράχτηκαν οι όροι σας; Τι είναι αυτό που τόσα χρόνια σας κρατούσε εδώ και τώρα σας κάνει να θέλετε να φύγετε μακριά του;

-Περίμενε! Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Δεν έχουμε ακόμα καταλήξει σε μια κοινή απόφαση.

-Σωστά! Κι εγώ να μείνω θέλω σαν κι εσένα, αλλά πρώτα πρέπει να μάθω γιατί έγιναν όσα έγιναν. Ζητάω εξηγήσεις.

-Είσαι δειλός. Να φύγεις θέλεις σαν κι εμάς, μα ψάχνεις δικαιολογίες για να οχυρώσεις τη φυγή σου.

-Όλοι μας θέλουμε εξηγήσεις. Ούτε εγώ θέλω να φύγω έτσι, με άδεια χέρια και μυαλό. Ας φύγουμε, μα ας πάρουμε πρώτα μαζί μας κάτι για το δρόμο!
-Ηρεμήστε! Μη μιλάτε όλοι μαζί, γιατί ακούγεστε χειρότεροι και από τον Λεγεώνα. Ας πει ο καθένας τα δικά του και ύστερα αποφασίζουμε.
-Άλλωστε, κι εκείνος αυτό θέλει να κάνουμε. Ελεύθεροι να κρίνουμε και να διαλέξουμε τον δρόμο που θα πάρουμε.
-Εγώ δεν ένιωσα καμιά ελευθερία, όταν εκείνος άνοιξε την πόρτα να βγουν από τη φωλιά τους οι ακάθαρτοι.
-Και όμως, όταν ζήτησαν έλεος, εκείνος τους έκανε τη χάρη.
-Ζητήσανε να μην τους στείλει μακριά. Να τους αφήσει να μείνουνε στη χώρα.
-Και το έκανε. Τους έδωσε το δικαίωμα.
-Όπως τώρα το δίνει και σε μας. Όμοιοι κι εμείς, λοιπόν, με τα βδελύγματα!
-Δεν είναι το ίδιο.

-Ναι, εμείς κάνουμε κύκλους τόσο καιρό γύρω από τη σκιά του, ενώ οι πονηροί στριμώχνονταν μέσα στου Λεγεώνα το κεφάλι.

-Πολλές σκιές για έναν άνθρωπο…

-Κι εμείς πολλές ψυχές για μια σκιά!

-Εγώ, πάντως θα φύγω. Δεν έχω να κερδίσω τίποτα άλλο ανάμεσά σας. Τα λόγια σας δεν έχουν κάτι να μου πουν. Μα ξέρω πώς να κάνω τα λόγια αυτά να ακουστούν καλύτερα.

-Τι εννοείς;

-Θα γράψω. Θα ξαναγράψω τα πάντα από την αρχή. Θα αφηγηθώ όχι μόνο αυτά που ήδη έχουνε συμβεί, αλλά και όσα όλα θα γίνουν στη συνέχεια. Θα τα πω έτσι, όπως θέλω εγώ και όπως πρέπει οι άνθρωποι μετά να τα γνωρίσουν. Και για να είμαι πειστικός, θα κάτσω να φτιάξω όχι μια ιστορία μόνο, αλλά μία για τον καθένα σας, σαν να τη γράφετε εσείς. Θα ξαναγράψω τον καθέναν σας από την αρχή. Θα σας ξαναγεννήσω, θα ζήσετε μες στο κεφάλι μου κι έπειτα θα ζήσετε για πάντα στο χαρτί μου.

-Τι είναι όλα αυτά που λες; Τι έπαθες; Μήπως σε μόλυναν τα πνεύματα κι εσένα;

-Θα ξέφυγε, φαίνεται, κανένα τους και αντί να πάει στα γουρούνια, θα κρύφτηκε στη γλώσσα του.
-Μπορεί και να είναι έτσι. Πάντως, εγώ αυτόχοιρος δε γίνομαι. Δεν πρόκειται να αφήσω να με κατασπαράξουν έτσι εύκολα τα κύματα. Έχω μια αποστολή ολόκληρη μπροστά μου.
-Είσαι βλάσφημος! Για αποστολή ούτε εκείνος δεν τόλμησε ακόμα να μιλήσει. Και είσαι και ανόητος, αφού ούτε το ίδιο σου το όνομα σου δεν έμαθες καλά-καλά να γράφεις.
-Το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου…
-Πάει αυτός. Εμείς οι υπόλοιποι τι κάνουμε;
-Θα φύγουμε όσο υπάρχει χρόνος!
-Όχι, πρέπει μέχρι το τέλος να μείνουμε εδώ.
-Ποιο τέλος; Δεν άκουσες; Αφού για εκείνον δεν υπάρχει τέλος και αρχή.

-Εγώ λέω ας μείνουμε μαζί του μέχρι τη Σιών και ύστερα βλέπουμε.

-Και μέχρι τότε θα κυνηγιόμαστε με τους Γαζαρηνούς στο δρόμο, κάθε φορά που εκείνος θα θελήσει ξανά να ανακατέψει του κόσμου τις δυνάμεις.

-Μιλάς για κυνήγι εσύ; Που όταν τους είδες να καταφτάνουνε οι χωριάτες με σίδερα στα χέρια, το έβαλες στα πόδια.

-Αν είναι μόνο οι παλικαράδες να έχουνε δικαίωμα στο λόγο, τότε γιατί ζητήσατε ομόφωνη απόφαση;

-Σταματήστε τους καυγάδες! Δεν είναι αυτό το θέμα μας.

-Πρέπει να φύγω. Πρέπει να γράψω.

-Κάνε ό,τι θες! Αλλά αν μείνουμε εμείς, τότε κι εσύ θα ακολουθήσεις. Ένας μονάχος του δεν φεύγει από εδώ. Και όσο για την αποστολή σου, μπορεί να περιμένει. Την έχουν οι αποστολές αυτή την ικανότητα.

-Όπως θα περιμένουμε κι εμείς.

-Και οι εξηγήσεις; Πώς γίνεται να συνεχίσουμε, όταν ακόμα εκείνος μας χρωστάει;

-Θα έρθουν και οι εξηγήσεις. Θα μας τις δώσει, όταν θα φτάσουμε στην πόλη. Το υποσχέθηκε.

-Κι εσύ ακόμα τον πιστεύεις;

-Μπορεί να έχασα την πίστη μου, αλλά δεν έχω χάσει ακόμα την υπομονή μου. Θα περιμένω ως την πόλη.

-Κι εσύ που ακούς, βλέπεις και πιστεύεις τι έχεις να πεις για όλα αυτά;

-Ναι, μόνο να μας μαλώνεις ως τώρα ήξερες, λες και είχες αυτοχριστεί υπαρχηγός και μόλις έφτασαν τα δύσκολα, το βούλωσες.

-Λέω πως είσαστε όλοι σας δειλοί, αλλά κι εγώ καλύτερος δεν είμαι. Θέλω να μείνω ως το τέλος, όποιο και αν είναι αυτό. Ακόμα και αν δεν υπάρχει τέλος. Μα μόνος μου δεν ξέρω αν θα μπορέσω να το αντέξω.

-Πρέπει να γράψω με λέξεις την αποστολή με λέξεις τα πάντα από την αρχή με λέξεις όσα έχουνε συμβεί με λέξεις όσα θα γίνουν στη συνέχεια…

-Εντάξει λοιπόν, ας συμφωνήσουμε όλοι μας σε αυτό. Και κρύψτε κάπου τον τρελό! Μην τον αφήνετε μονάχο του με εκείνον να μιλάει. Ας

συνεχίσουμε το δρόμο μας χωρίς άλλα προβλήματα. Ας κάνουμε τη διαδρομή, όπως εκείνος την έχει σχεδιάσει. Ας το ολοκληρώσουμε ετούτο το ταξίδι, αφού μαζί το ξεκινήσαμε. Ας πάμε ως την πόλη. Και ύστερα βλέπουμε…

σάββατο

Την έκτη μέρα την πέρασα ολόκληρη μακριά από το σπίτι. Με ξύπνησε ο ήλιος στην αυλή, όπου με είχε πάρει ο ύπνος, αφού φοβόμουν να κοιμηθώ δίπλα στο σκοτεινό δωμάτιο. Ολόκληρη τη μέρα και μέχρι να βραδιάσει έψαχνα απεγνωσμένα μια σκιά και έτσι διαρκώς μετακινούμουν από στοά σε υπόστεγο και από τα λεύκες στο παρκάκι σε ένα γιαπί που βρήκα εγκαταλειμμένο στα όρια της γειτονιάς. Το τελευταίο μού άρεσε πολύ. Τόσο που μπήκα στον πειρασμό να γυρίσω πίσω στο σπίτι γρήγορα, να μαζέψω τα πράγματά μου και να πάω να εγκατασταθώ εκεί για το υπόλοιπο των διακοπών μου. Ύστερα σκέφτηκα ότι δεν είχα ούτε στο σπίτι ούτε στον κόσμο πουθενά δικά μου πράγματα να πάω να τα μαζέψω και με τη σκέψη αυτή σταλήθεια μελαγχόλησα.

Αργά το βράδυ, κι ενώ καθόμουν και χάζευα το φεγγάρι από τον τρίτο όροφο της οικοδομής, ήρθε ένας άγνωστος, έτσι από το πουθενά, μου είπε

καλησπέρα και άραξε λιγάκι παραδίπλα μου. Το ξέρω, είναι αστείο να λέω «ένας άγνωστος», αφού ούτε στο σπίτι ούτε στον κόσμο πουθενά δεν έχω έναν άνθρωπο που να μπορώ να πω και να το εννοώ πως είναι έστω γνωστός μου. Και είναι αλήθεια πως με τη σκέψη αυτή μελαγχολώ ακόμα. Το βράδυ εκείνο, πάντως, της έκτης μέρας των διακοπών μου το πέρασα προσπαθώντας να γνωρίσω αυτόν τον άγνωστο. Τον γείτονά μου εκείνης της βραδιάς, στον τρίτο όροφο μίας ημιτελούς οικοδομής, σε αυτόν τον τέλειο κόσμο.

12.00

-Ποιο είναι το όνομά σου;

-Το όνομά μου, το όνομά μου, το όνομά μου είναι Σαούλ.

-Και τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα που έφυγαν οι άλλοι και απέμεινες και πάλι μονάχος εκεί μέσα;

-Δεν ξέρω. Θα μείνω για λίγες μέρες στη Δεκάπολη, να θυμηθώ των ανθρώπων τις συνήθειες και ύστερα μάλλον θα έρθω να σε βρω.

-Και μετά;

-Θα γίνω η σκιά σου. Θα έρχομαι από πίσω σου μυστικά και αθόρυβα. Θα είμαι της σκιά σου η σκιά. Θα βρίσκομαι στο πλάι σου, μέσα στην πολυπρόσωπή σου συντροφιά, αλλά μονάχα εσύ θα το γνωρίζεις. Η σκιά της σκιάς του κόσμου.

-Και μετά;

-Θα προσφέρω τις υπηρεσίες μου στη διοίκηση ή στο ιερατείο. Θα γίνω ωφέλιμος και αρεστός. Θα κάνω υπομονή μέχρι εσύ να φύγεις και ύστερα θα

γίνω ο πιο φανατικός διώκτης σου, ώσπου θα έρθεις ξανά να με λυτρώσεις.

-Και μετά;

-Μετά, θα δεις. Στο φυλάω για έκπληξη. Ξέρεις, στο δικό μου το όνειρο, το σταυρό που κουβαλάς στην πλάτη σου, τον έχω εγώ κατασκευάσει.

-Θέλεις τα λάθη μου να διορθώσεις;

-Θέλω τα λόγια σου να συμπληρώσω.

-Λες πως δεν είμαι αρκετός;

-Λέω πως είσαι πιο πολύς από όσο υπολογίζεις. Θέλεις να μπεις μες στα κεφάλια τους, μα δεν χωράς και κομματιάζεις το μυαλό τους. Χρειάζεσαι μετάφραση.

-Και είσαι εσύ αυτός που θα την κάνει;

-Μπορεί να μην είμαι ο εκλεκτός, μα είμαι ο κατάλληλος. Μπορεί να εξόρισες από μέσα μου τις φωνές, αλλά μου άφησες τις γλώσσες.

-Και είσαι τόσο σίγουρος πως φτάνουνε αυτές για να τα καταφέρεις;

-Όχι, μου λείπει ακόμα κάτι, αλλά νομίζω πως ξέρω πού πρέπει να ψάξω να το βρω.

-Εκεί όπου δεν έψαξα εγώ.

-Τι εννοείς;

-Δεν πέρασα από παντού. Έκανα δυο-τρία βήματα μονάχα για να δώσω στους άλλους το ρυθμό και την κατεύθυνση. Εγώ δεν θα βρίσκομαι για πάντα εδώ μαζί τους. Πρέπει να μάθουνε να βλέπουνε με τα δικά τους μάτια.

-Είδες πώς αλληθώρισαν τα μάτια τους, όταν σε ακούσαν να γίνεσαι χοιροβοσκός και να τα ταΐζεις με το κοπάδι σου τα κύματα;

-Δεν ξέρουνε ακόμα, αλλά κάποια στιγμή θα μάθουν.

-Πότε; Τι περιμένεις; Τελειώνουνε οι μέρες του θνητής σου ύπαρξης και αυτοί από τώρα ξεκίνησαν ήδη να συνωμοτούν πίσω από την πλάτη σου. Δεν σε πιστεύουν. Δεν σε εμπιστεύονται. Δεν σε καταλαβαίνουν. Δεν διάλεξες τους σωστούς. Γιατί δεν το παραδέχεσαι;

-Διάλεξα στην τύχη.

-Τότε φάνηκες άτυχος. Δεν είναι, ωστόσο, αργά. Μπορείς μαζί μου τώρα να ρεφάρεις.

-Ό,τι και αν διάλεγα, όποιους και αν είχα από το ανθρώπινο κοπάδι επιλέξει, τίποτα δεν θα άλλαζε.

Τώρα εσύ μιλάς, γιατί έτυχε της ιστορίας το χάρισμα να σε έχει ευεργετήσει. Όλοι σας είστε ίδιοι. Αφού είναι ίδιος με εμένα ο καθένας σας, τότε είστε και ίδιοι μεταξύ σας.

-Αυτό είναι μαθηματικά και όχι ιστορία. Εσύ μιλάς με εξισώσεις, όμως εγώ δεν εξισώνομαι. Εγώ μπορώ και μέσα από τον ίδιο το χρόνο να περάσω. Γιατί δεν μου δίνεις μια ευκαιρία επιτέλους να σου το αποδείξω;

-Ο χρόνος είμαι εγώ.

-Τότε άσε με να γίνω η κλεψύδρα σου! Χρειάζεσαι κάποιον για να σε μετράει. Αν ήθελες να γινότανε αλλιώς, ας μας είχες φτιάξει κι εμάς χωρίς αρχή και τέλος. Τώρα, έτσι, όπως τα κατάφερες, χωρίς εμένα, χωρίς τις γλώσσες, χωρίς τους αριθμούς, πώς περιμένεις οι άλλοι να σε κατανοήσουν; Θα φύγεις και θα αφήσεις πίσω σου τη σκιά, χάρισμα στους συντρόφους σου. Και αυτοί θα αρχίσουνε μετά να τη διπλώνουν, να τη μαζεύουνε, να τη φέρνουνε στα μέτρα τους. Θα τη μοιράσουνε κομμάτια για να μην νιώσει κανένας τους ριγμένος. Αυτό είναι που θέλεις;

-Αυτό που θέλω είναι να μη θέλω.

κυριακή

Την έβδομη μέρα αναγκάστηκα να επιστρέψω σπίτι. Γύρισα πίσω τα χαράματα, πριν καν ξυπνήσει ο κόσμος, κλείδωσα την εξώπορτα, τράβηξα τις κουρτίνες και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου με μια έντονη επιθυμία να περάσω εκεί, ακίνητος και αδρανής, όχι μόνο το υπόλοιπο των διακοπών, αλλά και της ζωής μου.

Μέχρι κάποια στιγμή το απόγευμα θα έλεγα πως τα είχα καταφέρει, και αν δεν χτυπούσε εκείνο το κουδούνι ξαφνικά, μπορεί και τώρα ακόμα να βρισκόμουν στο κρεβάτι μου. Δεν περίμενα επισκέψεις. Πώς θα ήταν, άλλωστε, δυνατό, αφού κανείς δεν γνώριζε πως είχα εγκατασταθεί σε εκείνο εκεί το σπίτι. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού απουσίαζε σχεδόν μία βδομάδα. Άρα εάν δεν επρόκειτο για λάθος, τότε κάτι πολύ δυσάρεστο κρυβόταν πίσω από εκείνον τον τόσο ενοχλητικό ήχο. Σηκώθηκα και πήγα μέχρι το παράθυρο. Έριξα μια ματιά μέσα από τις κουρτίνες και είδα έναν ένστολο να στέκεται

μπροστά στην πόρτας της αυλής. Δεν έμοιαζε να έχει εχθρική διάθεση, αλλά όταν είδα το όπλο που κρεμόταν από τη ζώνη του, η αλήθεια είναι ότι τρόμαξα.

Κρύφτηκα ξανά κάτω από τα μαξιλάρια, αλλά ο τύπος στην πόρτα συνέχισε να χτυπάει το κουδούνι του σπιτιού. Όταν, κάποια στιγμή, σταμάτησε, πίστεψα πως βαρέθηκε και έφυγε. Σηκώθηκα ξανά και πήγα στο παράθυρο. Κι όμως, ακόμα ήταν εκεί. «Είναι κανένας εκεί μέσα;» φώναξε. Ήταν μάταιο πια να προσπαθώ για να τον ξεγελάσω. Άνοιξα το παράθυρο και χωρίς ακόμα να φανερωθώ του ανταπέδωσα: «Είναι κανένας εκεί έξω;»

«Ναι, είναι ο Νόμος», μου απάντησε. «Ανοίξτε, σας παρακαλώ.»

«Αλλιώς, τι;» ρώτησα.

«Αλλιώς, νομίζω θα το μετανιώσετε. Ξέρετε, είστε περικυκλωμένος.»

«Περικυκλωμένος; Από τι;»

«Σας είπα, από τον Νόμο.»

«Δεν σας καταλαβαίνω. Μιλάτε λίγο αινιγματικά, αλλά φαντάζομαι, θα έχετε τους λόγους σας.»

«Ανοίξτε και θα σας εξηγήσω.»

«Αλήθεια; Το υπόσχεστε;»

«Και βέβαια το υπόσχομαι. Ο Νόμος ποτέ δεν λέει ψέματα.»

«Καλά, εντάξει. Περιμένετε. Σε λίγο κατεβαίνω.»

Έκλεισα το παράθυρο και άρχισα να ντύνομαι. Για κάποιο λόγο σκέφτηκα πως θα ήταν πολύ καλύτερα να μην φορέσω τα δικά μου ρούχα, αλλά να βρω να βάλω κάτι από αυτά που ο ιδιοκτήτης του σπιτιού είχε μες στις ντουλάπες του. Επειδή, όμως, τα πιο πολλά του ρούχα είτε δεν μου έκαναν στο μέγεθος είτε μου φάνηκαν πως δεν ταίριαζαν και τόσο στην περίσταση, πέρασε η ώρα μέχρι να ετοιμαστώ. Στο τέλος, αφού έριξα πάνω μου μονάχα ένα μακρύ παλτό, φόρεσα τα παπούτσια μου, ξεκλείδωσα την πόρτα και κατέβηκα.

Μπροστά στην πόρτα, όμως, πια δεν περίμενε κανείς. Ο Νόμος είχε φύγει.

12:01

-Ποιο είναι το όνομά σου;

-Έχω πολλά ονόματα. Διάλεξε εσύ αυτό που σου ταιριάζει.

ξανά δευτέρα

Η όγδοη μέρα των διακοπών μου ήταν κι η τελευταία. Αυτό, αν το ήξερα νωρίτερα, θα τα είχα όλα από πριν αλλιώς κανονισμένα. Και ίσως, το πιο σημαντικό, θα είχα φροντίσει να κάνω κάποια από αυτά τα πράγματα που μια ζωή ανέβαλλα. Όλα τους όχι, πια δεν θα μπορούσα με τίποτα να τα προλάβω, αφού ποτέ δεν πίστεψα πως θα ερχόταν τελικά η τελευταία μέρα. Ή ακόμα, κι αν κατά βάθος το φοβόμουνα, αν το δεχόμουν σιωπηλά ως ένα ενδεχόμενο, δεν ξέρω, νομίζω ότι ήλπιζα ότι με κάποιον τρόπο εγκαίρως θα το πληροφορούμουν. Ότι κάποια, ας πούμε, δύναμη αόρατη, θα ερχόταν την κατάλληλη στιγμή και θα μου το εκμυστηρευόταν, σε εμένα μόνο, λέει, από ολόκληρο τον κόσμο τον γνωστό, τον ορισμένο, τον μετρήσιμο. Ότι θα είχα στη διάθεση μου χρόνο αναγκαίο και ικανό, να προετοιμαστώ, να κάνω κάποια από αυτά τα πράγματα που μια ζωή ανέβαλλα, πριν όλα πια ματαιωθούν, εγώ, τα

πράγματα, ο χρόνος και ο κόσμος. Ίσως και μια βοήθεια, έναν τρόπο να μην χάσω τον λογαριασμό, μια αντίστροφη, ας πούμε μέτρηση. Κάτι σαν ωρολογιακό μηχανισμό πριν το μεγάλο μπαμ, την έκρηξη και την κατάλυση των πάντων. Κι όλων εκείνων που πάντα μια ζωή ανέβαλλα, κι όλων των άλλων που πρόλαβα να κάνω, τι σημασία έχει πια, τέλειωσαν οι διακοπές κι ο χρόνος και ο κόσμος κι εγώ μαζί με όλα αυτά κι αυτά μαζί με μένα. Γιατί ορίστε, ήρθε τελικά η τελευταία μέρα κι εγώ την πέρασα κι αυτή χαζεύοντας πίσω από τις κουρτίνες, κι εγώ την πέρασα πεθαίνοντας μέσα σε αυτό το σπίτι. Μέχρι το απόγευμα κρυβόμουνα. Φοβόμουν μην έρθει πάλι κανένας επισκέπτης και μου χτυπήσει το κουδούνι μου. Ήθελα να είμαι μόνος. Ήθελα, αν ήταν δυνατόν, ούτε κι εγώ ο ίδιος να ξέρω πως υπάρχω. Και τελικά, ορίστε, τα κατάφερα.

Αν ήξερα ότι εκείνη ήταν των διακοπών και της ζωής μου γενικά η τελευταία μέρα, θα είχα καταρχήν ξυπνήσει από πολύ νωρίτερα. Θα είχα ψάξει σε όλα εκείνα τα σημεία του σπιτιού που ακόμα δεν είχα τολμήσει να κοιτάξω και θα είχα λύσει όλα τα

αινίγματα που με είχανε περικυκλώσει από τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου εκεί, από τη στιγμή που το αποφάσισα να αφήσω πίσω το εγκληματικό μου παρελθόν και είπα, αφού κανείς δεν με έχει καταλάβει, αφού κανένας δεν με υποψιάστηκε, αφού φτηνά τη γλίτωσα, μπορώ κι εγώ να πάω διακοπές όπως κι όλοι οι άλλοι. Αν ήξερα πως οι διακοπές αυτές θα κράταγαν μονάχα μια βδομάδα, γιατί εγώ αλλιώς τα υπολόγιζα, γιατί το ήξερα ότι το σπίτι αυτό θα έμενε ακατοίκητο για όλο το καλοκαίρι, γιατί, το είχα παρακολουθήσει από καιρό, γνώριζα την κάθε λεπτομέρεια, το σπίτι αυτό ήταν από όλα το πιο γειτονικό, ότι καλύτερο μπορούσα να ελπίζω, ότι πιο κοντινό, έφτανε μόνο να κοιτάξω έξω από το παράθυρο, κι ας έλειπες, κι ας ήσουν μακριά, έφτανε μόνο που μπορούσα από εκεί να δω, έφτανε μόνο που ήταν δίπλα μου, έφτανε μόνο που ήξερα πως ήμουν δίπλα σου εγώ και που έβλεπα από το παράθυρό μου τα απογεύματα του σπιτιού που είχα διαλέξει τη σκιά να πέφτει πάνω στο δικό σου σπίτι, όπως θα ήθελα

κι εγώ να σε σκεπάζω έτσι, να μπαίνω ανάμεσα στον ήλιο και σε σένα.

Αυτήν την σκιά σηκώθηκα από το κρεβάτι μου να δω το απόγευμα, αφού μέχρι τότε, την τελευταία μέρα των διακοπών, που ακόμα δεν το ήξερα κι ήταν ακόμα η όγδοη, ακόμα μπορούσα να μετράω, μέχρι το απόγευμα κρυβόμουνα, μα όταν έπεσε η σκιά, σηκώθηκα και πήγα ως το παράθυρό μου κι έμεινα εκεί για ώρες, μέχρι που είδα σιγά-σιγά να σκοτεινιάζουν όσα ανάμεσά μας βρίσκονταν, όσα από τον κόσμο αυτόν πάντα θα περισσεύουν και είπα φτάνει, ως εδώ, βαρέθηκα αυτό το ηλίθιο παιχνίδι. Έτσι κι αλλιώς, το ξέρουμε καλά κι οι δυο, όλοι από την αρχή το ξέραμε πως θα έρθει η ώρα που ο ήλιος θα σβήσει οριστικά και θα χαθούμε κι εμείς κι όλα όσα προλάβαμε κι όλα όσα πιστέψαμε πως θα βρεθεί κάποτε χρόνος για αυτά κι όλα όσα εκτός του χρόνου τολμήσαμε κάποια στιγμή να ονειρευτούμε και τώρα κατοικούν μες στο κλειστό δωμάτιο, το μόνο από όλα ετούτου του σπιτιού που ακόμα δεν έχω εξερευνήσει και μέσα από το οποίο τώρα σου μιλώ, σου γράφω, σου στέλνω τις

ανταποκρίσεις μου, να μάθεις πώς περνάω τις διακοπές μου εδώ, σε αυτό το σύμπαν το κατάκλειστο, το μόνο που απέμεινε από όλη ετούτη την καταστροφή, και τώρα ταξιδεύει μέσα σε μια αμετάφραστη ανάμνηση, μέχρι να βρει την έξοδο.

Μέχρι να βρω τι φταίει.

μετά

Τον Νοέμβριο του 2007 πραγματοποιήθηκε η πρώτη έκδοση αυτού του βιβλίου μέσα στο κεφάλι μου σε περιορισμένα αντίτυπα. Λίγους μήνες μετά έλαβα μία επιστολή από μια άγνωστη, η οποία μου ζητούσε να συναντηθούμε το συντομότερο. Ήθελα να μου μιλήσει επειγόντως για ένα θέμα που αφορούσε τόσο τη Λεγεώνα όσο και εμένα προσωπικά.

Το όνομά της ήταν Μάγδα και ζούσε, νομίζω, στη Ζυρίχη.

Την εποχή εκείνη ακόμα ταξίδευα με μεγάλη δυσκολία, για αυτό και δέχτηκα, αλλά της πρότεινα να μοιραστούμε την απόσταση. Συναντηθήκαμε στην εθνική οδό, λίγα χιλιόμετρα έξω από τα όρια της πόλης μου, πριν ένα χρόνο, τέτοια περίπου εποχή.

Τη βρήκα σταματημένη στο πλάι του δρόμου να με περιμένει κάτω από κάτι μουχλιασμένα σύννεφα. Άνοιξα την πόρτα και κάθισα στη θέση του συνοδηγού. Δεν μπορώ να πω αν ήταν όμορφη,

αλλά αμέσως αναγνώρισα στο πρόσωπό της το όνομά της καθώς και την επείγουσα επιθυμία της να μου μιλήσει.

Δεν είπε πολλά, έβγαλε από την τσάντα της έναν τετράγωνο λευκό φάκελο και μου τον έδωσε. Είδα πάνω του το γραμματόσημο και τη σφραγίδα της πρώην φυλακής μου και παρακάτω το όνομα και τη διεύθυνσή της γυναίκας γραμμένα με το χέρι μου.

Άνοιξα το φάκελο και άρχισα να διαβάζω.

Αγαπημένη μου,

σου γράφω αυτό το γράμμα, αν και δεν είμαι ακόμα σίγουρος πως θα μπορέσω στο τέλος να το στείλω και είναι στιγμές που αμφιβάλλω αν θα θελήσεις ποτέ εσύ να το διαβάσεις.

Είναι η εκατοστή ενδέκατη ημέρα μου στη φυλακή και ακόμα δυσκολεύομαι να προσαρμοστώ στο θορυβώδες σου κενό και στη βουβή δική μου παρουσία. Είμαι καλά, αφού ακόμα σε θυμάμαι, την

ίδια ώρα που η ανάμνησή σου, δήμιος και μοναδικός συγκάτοικος, διαρκώς με εξοντώνει.

Μια νύχτα κατάφερα τόσο δυνατά να ανακαλέσω τη μορφή σου, που ήταν σχεδόν σαν να σε έβλεπα μπροστά μου, σαν να είχες έρθει για να μοιραστείς, έστω για μία νύχτα, μαζί μου το κελί και για να καταλύσεις, έστω για μια στιγμή, την κυβική μου απομόνωση. Τόσο έντονα σε φαντάστηκα, που μπόρεσε το φάσμα σου να ρίξει πάνω στον τοίχο τη σκιά του και ύστερα εγώ σηκώθηκα και χάραξα γύρω από τη σκιά του σώματός σου το περίγραμμα.

Ήτανε μόλις χθες το βράδυ που σε αποχαιρέτησα. Σου είπα πως έπρεπε να λείψω. Πως αυτή τη φορά μαζί μου δεν γινότανε να έρθεις. Πως μέχρι να σηκώσεις το τραπέζι, σίγουρα, θα έχω επιστρέψει. Κι εσύ είπες εντάξει, μου χαμογέλασες και άρχισες το τραπέζι να σηκώνεις. Δεν είπα ψέματα, απλώς δεν τόλμησα να σου αποκαλύψω ολόκληρη την αλήθεια. Δεν θα με πίστευες. Εδώ ακόμα κι εγώ είναι φορές που μου είναι στ’ αλήθεια δύσκολο να τα πιστέψω όλα.

Είναι κάποιες φορές –το ξέρεις- που δεν αντέχεται η αλήθεια και είναι καλύτερα να την σκεπάζεις με επινοήματα, παρά να την αφήνεις να κυκλοφορεί γυμνή έξω, στον κόσμο.

Άλλωστε, και να σου τα είχα όλα πει, εσύ μετά θα τα ξεχνούσες, δεν είναι έτσι; Εσένα το να ξεχνάς σου είναι εύκολο. Και ύστερα, όταν οι μέρες θα περνούσαν και θα το καταλάβαινα πως με έχεις λησμονήσει, θα άρχιζε να μικραίνει το κελί, μέχρι στο τέλος να γίνει σαν σπιρτόκουτο. Έτσι όπως γίνονται στο τέλος πάντα οι ξεχασμένες μας αλήθειες.

Δεν με πειράζει που ξεχνάς, ποτέ δεν με είχε ενοχλήσει. Το έβλεπα, αντίθετα, σα μία ακόμα δοκιμασία παιχνιδιάρικη, να πρέπει διαρκώς να σου ξαναγεμίζω τα κενά της μνήμης σου. Ήταν αυτό για μένα ακόμα μια πρόφαση να αναζητώ διαρκώς καινούριες συγκινήσεις και να παραφουσκώνω με αυτές το μαξιλάρι που χώριζε στα διαλλείματα της εκατονταετούς μας σύρραξης τα ιδρωμένα σώματά μας.

Ήταν σαν να ξανάγραφα διαρκώς την ιστορία μας, άλλοτε δίνοντάς της βάθος λυρικό και άλλοτε ωθώντας την σε επικές διαστάσεις.

Αυτό που δεν μπορούσα να αντέξω ήταν που πάντοτε αμφέβαλες, ακόμα και για τα πλέον προφανή. Ακόμα και όταν στριμώχνονταν έξω από την πόρτα μας οι μάρτυρες, ακόμα και όταν οι αποδείξεις το δωμάτιο ξεχείλιζαν. Κουράστηκα να παριστάνω των προθέσεών μου το συνήγορο – ψέματα, δεν κουράστηκα, αλλά αν μου έδινες και κάποιο κίνητρο να συνεχίσω, να ξέρεις θα το εκτιμούσα– ψέματα, μου είχες δώσει κίνητρο, μου έδωσες εσένα.

Το μόνο ίσως που δεν θα καταφέρω ποτέ να συγχωρήσω ήτανε που δεν πίστεψες ποτέ στην πιο σπουδαία εκδρομή, στην πιο περήφανή μας βόλτα. Στο ομορφότερο ταξίδι που είχανε ποτέ οι άνθρωποι τολμήσει - σε εκείνον τον Ιούλιο που είπαμε τι άλλο έχει να μας πει η Γη, τι θα μπορούσε ακόμα να μας προσφέρει ο παλιός μας ο πλανήτης. Σε εκείνο το πρωινό της Κυριακής –ποτέ ξανά δεν είχαμε τόσο

νωρίς ξυπνήσει- που φορτώσαμε στο σκάφος τις αποσκευές, φορέσαμε τις στολές μας και φύγαμε μακριά από των ανθρώπων τις ατμόσφαιρες.

Πώς μπόρεσες να αφήσεις πίσω σου μια τέτοια περιπέτεια; Πώς γίνεται έτσι γρήγορα να σβήστηκε από τα μάτια σου του κόσμου μας η ανατολή, όπως την αντικρίσαμε από τον δορυφόρο; Πώς είναι δυνατό τόσο εύκολα από τα αυτιά σου να γλιστρήσανε οι μονωδίες που οι τροχιές των πλανητών χάραζαν στο διάστημα;

Με ανάγκασες να ξεθάψω εκείνες τις παλιές φωτογραφίες, μήπως και της τεχνολογίας τα τεκμήρια μπορέσουν να αναστήσουνε τη μνήμη σου, αλλά και τότε ακόμα εσύ παρέμεινες ανένδοτη. Έλεγες πως ήτανε εικόνες ψεύτικες, πως μόνος μου τις κατασκεύασα, πως προσπαθούσα το παρελθόν παραχαράζοντας να σου εμπνεύσω ψεύτικες αναμνήσεις.

Σου έδειξα εκείνη με τα ίχνη που αφήσανε τα γυμνά μας πέλματα στη σκόνη, μα εσύ είπες πως αυτό δεν

γίνεται, πως της σελήνης η μικρή βαρύτητα τόσο βαθιά και καθαρά αποτυπώματα δεν επιτρέπει.

Μετά σου έδειξα την άλλη, εκείνη που είχες βγάλει το πουκάμισο και ύστερα το κρέμασες κι έπειτα εκείνο άρχισε περήφανα να κυματίζει στο διάστημα, μα εσύ στράβωσες το στόμα σου και είπες πως ούτε αυτό μπορούσε να συμβεί, αφού αέρας δεν υπάρχει εκεί πάνω.

Σου έδειξα ύστερα άλλες πολλές με τις σκιές μας να χορεύουνε πάνω στη στέρφα επιφάνεια, και τότε δεν κρατήθηκες και έβαλες τα γέλια. «Κοίτα», μου έλεγες, «πως οι σκιές απλώνονται σε αντίθετες διευθύνσεις, ούτε ένα σωστό ψέμα δεν είσαι ικανός να φτιάξεις».

Συνέχισες για ώρα μαζί μου να γελάς και με καταγγέλλεις κι εγώ σε κοίταζα αμίλητος προσπαθώντας με κόπο να συγκρατηθώ, να μη σου ανοίξω στα δύο το κεφάλι, να μην αρχίσω να ψάχνω μέσα του τι από έμενα είχε απομείνει, να μην σου χώσω με τη βία για πάντα εκεί βαθιά όλα αυτά που

αρνιόσουνα, όλα εκείνα για τα οποία θα ήθελα μονάχα εσύ να με θυμάσαι.

«Αυτή, τουλάχιστον, είναι καλή. Ψεύτικη, βέβαια και αυτή, μα πάντως είναι ωραία», είπες και μου την πέταξες στα μούτρα. Την πήρα και την κοίταξα. Ήταν η μόνη που φαινόμασταν και οι δυο - ποιος να την είχε βγάλει, άραγε;

Μου άρεσε κι εμένα, από όλες τους σίγουρα αυτή ήταν η ομορφότερη. Κι εμείς τόσο ωραίοι, τόσο νέοι και δυνατοί. Η λάμψη μας τσάκιζε στα δυο ολόκληρο το σύμπαν. Το μόνο που με πείραζε ήταν που πίσω εκεί, στον μαύρο της φωτογραφίας ουρανό, δεν μπόρεσε ούτε ένα γαμημένο αστέρι να χωρέσει.

κυκλοφορούν επίσης

από τις εκδόσεις dreamtigers

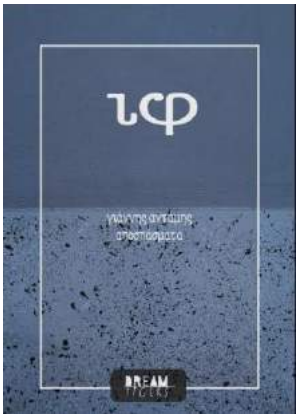

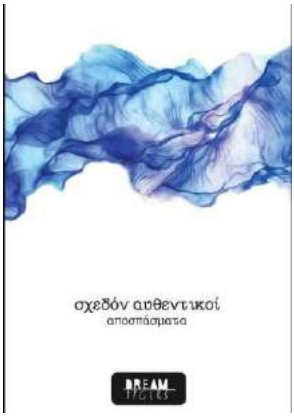

κεντρική διάθεση:

www.dreamtigers.gr

wandering among the snares of the world

στον Άρη

Βόλος, Αύγουστος 2017

μην της το πεις

©

γιάννης αντάμης

dreamtigers